

Arrest

**nr. 124 916 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partijen vragen de toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) teneinde hun beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij menen dat er geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en de Nederlandstalige kamers van de Raad.

1.2. De Raad oordeelt evenwel, verwijzend naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat verzoekende partijen in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kunnen vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de

Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku. Sinds 2000 werkte u als chef van de veiligheid voor K. M. (...), een zakenvrouw die meerdere eigendommen bezat (o.a. een hotel, een markt, een kliniek, een manege). U vond ook voor uw schoonzoon R. (...) een job als bewaker in een hotel van K. (...). K. (...) kende problemen met haar eigen familie en met de familie van president Aliyev. Zo namen ze haar kliniek en manege af en namen ze een deel van haar markt over. Ook werd er soms brand gesticht op haar markt. U kwam vaak in aanvaring met familieleden van K. (...). U liet een verborgen geluidsopname maken van een gesprek tussen 2 neven van K. (...) en 2 KGB'ers. U hoorde hen praten over een complot. U gaf de cassette aan K. (...) die u aanraade het land te verlaten. Op 29/10/2010 werd u 's nachts opgebeld door een werknemer van K. (...) die zei dat u het risico liep dat de belagers van K. (...) bij u zouden langskomen. U verliet onmiddellijk uw woning en vluchtte samen met uw vrouw D. K. (...) (O.V. 6.716.251), uw dochter N. N. (...) (O.V. 6.716.254) en schoonzoon R. N. (...) (O.V. 6.716.254) naar België waar jullie op 03/11/2010 asiel aanvroegen. U noch uw familieleden zijn in het bezit van enig (identiteits-)document.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u als verantwoordelijke voor de veiligheid van zakenvrouw K. (...) problemen kende met haar familie en met de familie van president Aliyev. Na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw vrouw, uw dochter, en uw schoonzoon, moet worden vastgesteld dat jullie asielrelaas dermate tegenstrijdig is dat er absoluut geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo blijkt uit uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS (CGVS I p. 4-6) dat K. (...) werd geviseerd door haar neef Y. M. (...), die bij de ROVD werkte, door de chef van de ROVD, die familie is van president Aliyev maar wiens familienaam u bent vergeten, en door 2 KGB'ers. Het waren altijd deze vier personen met wie u en K. (...) problemen kenden en die haar eigendommen wilden afnemen. Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS (CGVS II p. 6-8) legt u echter compleet andere verklaringen af. Zo stelt u dat jullie problemen ondervonden met K. (...) 's neven B. M. (...), een kolonel bij de MVD, en C. M. (...), de directeur van een restaurant op K. (...) 's aquapark, met de 2 zonen van C. (...), met de zoon van B. (...), en met 2 KGB'ers. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat B. (...) noch C. (...) een alias of een andere naam gebruikten. De vaststelling dat u in vergelijking met uw aanvankelijke verklaringen andere namen geeft aan uw belagers, dat u meerdere personen als belager aanduidt, en dat u uw belagers andere familiebanden toekent, ondermijnt reeds op manifeste wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat uw problemen met de familie van K. (...) betreft stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 5-6) dat u op 25/10/2010 ruzie had met haar neef die toen dreigde met een wapen. U stelde uitdrukkelijk dat u voor dit voorval geen persoonlijke problemen heeft gehad. Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS (CGVS II p. 7) verklaart u daarentegen dat u in 2007 een eerste keer persoonlijk bedreigd werd door een neef van K. (...), dat u hierna nog in 2007 door hem bedreigd werd en hij toen met een pistool naast uw been schoot, dat u hierna bedreigd werd door een andere neef van K. (...), dat u vanaf toen altijd problemen had, dat hij in 2009 een auto-ongeval probeerde te veroorzaken, dat u een aanrijding kon vermijden maar dat uw auto beschadigd was, en dat u ook gevolgd en met de wagen gehinderd werd door de zonen van deze twee neven van K. (...). Wederom moet vastgesteld worden dat deze verklaringen absoluut niet te rijmen vallen met uw relaas afgelegd tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS. Ten overvloede kan hier nog gewezen worden op uw verklaring dat een dergelijke bedreiging met een wapen tegen u een éénmalig feit was, en dat u dit aldus tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS enkele dagen voor uw vlucht in oktober 2010 uit Azerbeidzjan plaatst, en tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS dit in 2007 situeert.

Wat de cassette betreft die u op 28/10/2010 liet maken stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 3 & 6) dat u toen een geluidsopname verkreeg van K. (...) 's neef Y. M. (...), die bij de ROVD werkte, met de chef van de ROVD, die familie is van president Aliyev maar wiens familienaam u bent vergeten, en met 2 KGB'ers. Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS (CGVS II p. 8) verklaart u daarentegen dat u toen een geluidsopname bekwam van K. (...) 's neven B. M. (...), een kolonel bij de MVD, en C. M. (...), de directeur van een restaurant op K. (...) 's aquapark, met 2 KGB'ers. Wat de inhoud van deze geluidsopname betreft stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 3) dat u hen hoorde praten over een complot om u en K. (...) te doden en haar zaken over te nemen. Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS

(CGVS II p. 8-9) verklaart u daarentegen dat u hen hoorde praten over een complot om u te doden, zonder meer. Nog wat deze cassette betreft stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 4 & 7) dat K. (...) u de raad gaf deze te vernietigen, hetgeen u deed door, toen u van K. (...) naar huis reed, de cassette uit het raam van uw wagen te gooien. Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS (CGVS II p. 8-9) verklaart u daarentegen dat K. (...) u niet zei wat u met de cassette diende aan te vangen, en dat deze cassette bij haar thuis is achtergelaten of dat zij hem misschien thuis heeft weggegooid.

Uw dochter stelde dan weer bij de DVZ (DVZ vragenlijst dochter pt. 3.5) dat K. (...) uw chef was en dat deze persoon heel dicht bij de president stond en jullie daartegen niets konden doen, hetgeen diametraal staat tegenover uw verklaring dat K. (...) werd gevisieerd door de familie van de president. Bij bevraging hierover voor het CGVS stelt uw dochter aanvankelijk (CGVS I dochter p. 2-3) dat ze pas na haar gehoor bij de DVZ vernam dat u problemen kende met de autoriteiten omdat u goed overeen kwam met K. (...) en haar probeerde te beschermen tegen de mensen van de president. Deze poging om haar verklaringen nog te laten aansluiten bij uw verklaringen weet echter niet te overtuigen. Uw dochter verklaart immers ook dat zij, toen zij nog in Azerbeidzjan was, wist dat u goed overeen kwam met K. (...) en dat iedereen in Azerbeidzjan toen wist dat K. (...) problemen had met de familie van de president. Bij confrontatie met uw verklaring in bovenvermelde vragenlijst ontkent u te hebben gezegd dat K. (...) dicht bij de president stond en dat u toen enkel heeft verklaard dat u het niet wist, hetgeen echter niet blijkt uit de door u ingevulde vragenlijst van de DVZ. Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk (CGVS I p. 6 & 9) dat uw dochter voor jullie vlucht uit Azerbeidzjan wist dat u problemen had met president Aliyev en zijn entourage. De vaststelling dat uw dochter dermate incoherent is over jullie vluchtmotieven ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u noch uw schoonzoon enig bewijs voorleggen ter ondersteuning van jullie werkactiviteiten voor K. (...). Bijgevolg steunt de geloofwaardigheid hiervan volledig op jullie verklaringen. Ook hier moet vastgesteld worden dat jullie erg onwetend en incoherent zijn over bepaalde elementen van jullie werk voor K. (...). Zo verklaart u (CGVS I p. 5; CGVS II p. 3) dat uw schoonzoon werkte in een hotel genaamd 'Golden Beach', terwijl uw schoonzoon (CGVS I schoonzoon p. 3; CGVS II schoonzoon p. 2) stelt dat dit hotel geen naam droeg. Ook verklaart u (CGVS II p. 3-4) dat bij jullie vertrek uit Azerbeidzjan S. (...), een neef van K. (...), de verantwoordelijke voor dit hotel was. Uw schoonbroer (CGVS schoonbroer II p. 2) had geen weet dat er iemand anders buiten K. (...) verantwoordelijk was voor dit hotel. Verder verklaart u aanvankelijk (CGVS I p. 4-5) dat u sinds 1998 werkte als hoofd van de veiligheid voor haar en uw schoonzoon sinds 2007 als bewaker in een hotel van haar. Later stelt u (CGVS II p. 3-4) dat u sinds 2000 voor haar werkte als hoofd van de veiligheid en dat uw schoonzoon ongeveer een jaar à anderhalf jaar, i.e. vanaf 2009, in het hotel van K. (...) had gewerkt. Verder stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 8) dat u op vraag van K. (...) smeergeld betaalde aan de procureur en aan de politie, waaruit aldus blijkt dat u dit meer dan éénmaal heeft gedaan. Tijdens uw tweede gehoor door het CGVS (CGVS II p. 5-6) stelt u echter dat u zelf slechts één keer smeergeld heeft betaald in opdracht van K. (...), dit aan een rechter, maar dat u zijn naam vergeten bent. Niet enkel bent u incoherent over het aantal keren dat u smeergeld betaalde, maar is het in de veronderstelling dat u éénmaal een valies met geld diende te geven aan een rechter - hetgeen toch kan beschouwd worden als een belangrijke gebeurtenis - weinig aannemelijk dat u diens naam niet meer zou weten. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie werk voor K. (...). Aangezien u stelt dat u problemen kende ten gevolge van uw werk voor K. (...), wordt logischerwijze ook de geloofwaardigheid van deze problemen ondermijnd.

Wat betreft het niet kunnen voorleggen van enig identiteitsdocument verklaart u het volgende (CGVS I p. 2-3): u heeft de identiteitskaart van u, uw vrouw, uw dochter en schoonzoon, en het internationaal paspoort van u en uw vrouw dat nog geldig was, thuis in Azerbeidzjan achtergelaten omdat jullie onmiddellijk het land dienden te ontvluchten en geen tijd hadden om deze mee te nemen. Tijdens jullie vlucht heeft u aan de grens van Litouwen alle documenten betreffende uw werk die u bij had (o.a. attesten, werkkaart) verbrand. Uw vrouw stelt daarentegen (CGVS vrouw I p. 2-3) dat jullie geen geldig internationaal paspoort meer hadden en dat u uw identiteitskaart en deze van uw vrouw, uw dochter en schoonzoon nabij de grens met Litouwen heeft verbrand. Bij confrontatie met uw beweringen hieromtrent verklaart uw vrouw dat u voor jullie vertrek uit Azerbeidzjan vlug documenten heeft meegenomen en dat u deze toen aan de grens van de E.U. heeft verbrand maar stelt ze niet te weten of jullie identiteitskaart hier ook tussen zat. Deze motivering kan niet worden weerhouden aangezien uw vrouw aanvankelijk uitdrukkelijk stelde dat u haar vertelde dat u de identiteitskaarten heeft vernietigd toen jullie in een café zaten aan de grens met Litouwen aangezien u bang was te worden tegengehouden aan de grens en dan naar Azerbeidzjan te worden teruggestuurd. Meer nog, ook uit de verklaringen van uw schoonzoon (CGVS schoonzoon I p. 2) en uw dochter (CGVS dochter I p. 2) blijkt dat u in het bezit was van jullie identiteitskaarten en u deze aan de grens met de Baltische Staten heeft verbrand. Niet alleen vallen deze beweringen niet te rijmen met uw uitdrukkelijke verklaring hieromtrent (CGVS I p. 3) m.n. dat u toen enkel documenten betreffende uw werk heeft vernietigd, maar ze staan

ook in schril contrast met de aanvankelijke verklaringen van uw dochter en schoonzoon bij de DVZ. Toen stelden beiden bij bevraging omtrent het ontbreken van hun persoonlijke documenten (zie DVZ verklaring dochter pt. 21; DVZ verklaring schoonzoon pt. 21) dat hun identiteitskaart in Azerbeidzjan is achtergebleven. Bij confrontatie ontkent uw dochter en stelt zij dat ze bij het verlaten van Azerbeidzjan in het bezit was van haar identiteitskaart, hetgeen echter een loutere bevestiging is van deze tegenstrijdigheid tussen haar opeenvolgende verklaringen en tussen uw en haar verklaringen voor het CGVS. Deze vaststellingen leidt tot de conclusie dat u en uw gezin bewust jullie identiteitsdocumenten voor de Belgische autoriteiten achterhouden en essentiële elementen voor de beoordeling van jullie asielaanvraag achterwege laten. Dit wordt verder bevestigd in de vaststelling dat u onaannemelijke verklaringen aflegt omtrent uw vluchtroute. U verklaart immers (CGVS I p. 4, CGVS II p. 5) dat jullie de grens van Litouwen zonder controle met de wagen konden passeren met de hulp van een passeur die de kleine wegen nam. In het geval van een eventuele controle door douaniers was er met passeur niets afgesproken wat jullie dienden te zeggen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat de passeur jullie niet op de hoogte heeft gebracht van wat jullie dienden te zeggen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring niet geloofwaardig en wordt bovenstaande conclusie verder bevestigd dat jullie identiteitsdocumenten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Tijdens uw tweede gehoor (CGVS II p. 6) en dit van uw vrouw (CGVS II vrouw p. 2) en van uw schoonzoon (CGVS II schoonzoon p. 2) stellen jullie geheugenproblemen te ondervinden. Deze loutere beweringen zijn geenszins van die aard dat de voormelde tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het asielrelaas, noch uw ongeloofwaardige reisroute, nog het feit dat jullie identiteitsdocumenten achterhouden, kunnen verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij spoedig medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u en uw vrouw en uw schoonzoon nagelaten hebben om te doen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, zijnde de schoonzoon van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar schoonvader.

De vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van vierde verzoekende partij, zijnde de dochter van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar vierde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens menen zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 84 en volgende). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen. Betreffende de door verzoekende partijen ingeroepen interpretatie van deze artikelen, met name dat de asielzoeker niet dient aan te tonen dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, maar dat bij wijze van uitzondering een dergelijke bedreiging wordt geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op bedreiging zou lopen, verwijst de Raad naar wat verder wordt gesteld bij de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.7.1. Verzoekende partijen betogen betreffende de talrijk vastgestelde tegenstrijdigheden dat *er sprake is van ernstige geheugenproblemen* en voegen eraan toe dat zij de Raad dienaangaande een medisch attest zullen verschaffen. Tenslotte wijzen verzoekende partijen op de redelijke termijn die verstreken is sinds de asielaanvraag van 2010.

3.2.7.2. De Raad merkt op dat de aan het verzoekschrift gevoegde medische attesten enkel de diabetes en een RX van de rechterschouder van eerste verzoekende partij en een RX van de heup van tweede verzoekende partij betreffen. Geen van de gevoegde arresten doet uitspraak over de geestelijke gezondheidstoestand van verzoekende partijen. Verzoekende partijen brengen tot op heden geen medisch attest bij waaruit blijkt dat hun cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeren een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

In verband met het argument dat het niet abnormaal is dat er tegenstrijdigheden bestaan in de verklaringen van verzoekende partijen, nu de feiten zich hebben voorgedaan in 2010 en er ondertussen vier jaar gepasseerd is, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Dat de talrijke opmerkelijk tegenstrijdige verklaringen, die allen betrekking hebben op cruciale elementen van hun asielrelaas, te wijten zouden zijn aan het tijdsverloop, betreft een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard, gelet op de eerder gestelde verwachting dat een asielzoeker, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de wezenlijke gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan.

In de mate dat verzoekende partijen met het verstrijken van de redelijke termijn zouden bedoelen dat zij de beslissing van verwerende partij eerder hadden verwacht, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet toelichten welk belang zij zouden hebben gehad bij een eerder ontvangen van hun beslissing. Daarenboven wijst de Raad erop dat geen wettelijke bepalingen of beginselen de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527).

De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas blijven derhalve onverminderd overeind.

3.2.8. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.9. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperken tot een "algemene stijlformule", stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusies voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.10. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 oktober 2012 en 22 januari 2014 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.11. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT